

Európa

(folytatás az első oldalról)

Pedig ők az ok.

Ők csináltak négy évtized alatt élehetetlen, ostoba, barbár, kiábrándító, szánalmas elmebajt a liberális demokráciából, a közös Európából és annak eszméjéből, ők dúlták fel és tették tönkre a jóléti társadalmat, miattuk lett leginkább egy elme-gyógyintézethez hasonlatos a világ nyugati fele.

Es most állnak, és nem értik.

Ugyanis igazából soha nem értettek semmit.

Pedig csak annyit kellene megérteniük végre, hogy elméleteik, beteg ideológiáik ellenére az európai (nyugati, közép- és kelet-európai) emberek döntő többsége továbbra is normális, és normális életet akar élni. Az emberek döntő többsége továbbra is kötődik nemzetéhez. Leginkább ahhoz kötődik. Semmit sem jelent számára a multikulturalizmus, szarik a kozmopolitizmusra, a világpolgárságra meg a „sokszínűségre”. Nagyon szívesen utazgat, lát világot, ismerkedik másféle kul-

túrákkal, ugyanilyen szívesen lát vendégül bárkit – de nem óhajtja átlépni a határtalanságok határát. Faluja van, városa van, megyéje van, országa van, HAZAJA van, s akinek ez nem tetszik, az tehet neki egy szívességet.

Az emberek döntő többsége Európában keresztény, és ez akkor is jelent számára valamit, ha amúgy már eszébe sem jut. De igenis eszébe jut, amikor el akarják venni tőle, amikor meg akarják vele tagadtatni, amikor gúny és közröhej tárgyává akarják tenni a hitéért. Akár a nem is gyakorolt hitéért.

Az emberek döntő többsége tiszteli (keresztény alapon is!) a családot, és megdöbbenéssel vegyes felháborodással veszi tudomásul a család fogalmának kiüresítését, kigúnyolását, meggyalázását. Az emberek döntő többségét egyáltalán nem érdekli felebarátainak szexuális irányultsága, de igenis nem ért egyet azzal, hogy a homoszexuálisok házassodhassanak, ráadásul templomban, azzal pedig végképp nem, hogy gyerekeket is nevelhessenek, úgymond „családban”.

Az emberek döntő többsége pusztán kényszerűségből hallgat, és fordítja félre a fejét. Mert véleménydiktatúra van, mert a '68-asok olyannyira nekivadultak már, hogy aki meg merészeli kérdőjelezni eszméiket, azt egyszerűen kiközösítik,

tönkreteszik, karrierjét derékba török. Miképpen Balla Eszter helyesen rámutat a Heti Válasz legfrissebb számában, a CNN alapítójának, Ted Turnernek semmi baja nem lett, amikor kijelentette: A kereszténység a szerencsétlen hülyék vallása. Ellenben amikor Brendan Eich, a Mozilla társalapítója, a JavaScript programozási nyelv megalkotója 2008-ban ezer dollárt adományozott azon népszavazás céljára, amely a kaliforniai homoszexuálisok házasságát akarta megakadályozni, nos, Eichet középkori boszorkányüldözéshez hasonlatos vesszőfutás végén lemondatták posztjáról.

Ebből van elege a világnak és a normális emberek döntő többségének. És Ted Turnernek a porban csúszva kellett volna kijelentése után a fogait keresgélne, csak azért, hogy nagyobb baj ne legyen. Az pedig mégis csak a minimum kéne legyen, hogy Eichnek is járjon ugyanannyi jog a véleménynyilvánításhoz, mint a Ted Turner-féle rohadékoknak. De ez ma nem így van.

Ezért fognak győzni a „szélsőségesek”. Akik persze csak a '68-as idióták világához képest szélsőségesek. Igazából csak normálisak. Mint a döntő többség. Mint az „unortodoxok”. Nyugalom: közeledik a nemzeti reneszánsz.

Bayer Zsolt

Európa (2.)

Az elmúlt esztendő bővelkedett az úgynevezett „Femen-aktivisták” akcióiban. S az európai világvárosok népe már alig-alig kapta fel a fejét, amikor ezek a nyomorult, beteg, perverz kurvák meggyaláztak valamit.

Nézzük az „eseményort” a teljesség igénye nélkül!

A kölni dómban, ahol Joachim Meisner bíboros misézett éppen, egy húszéves, filozófia szakos(!) Femen-aktivista félmeztelenül felugrott az oltárra. Ezt a feliratot festette magára: „En vagyok Isten”. Történt mindez december 25-én. A karácsonyt valamilyen oknál fogva különösen gyűlölik ezek a szerencsétlenek. A római Szent Péter téren Inna Sevcsenko, a Femen ukrán vezetője már december 19-én félmeztelenre vetkőzött, megmutatva a világnak a testére festett, nyilván fantasztikus eredetű és bátornak tartott jelszót: „A karácsony elmarad, Jézust elvetélték!” Sevcsenkót elvették a rendőrök, erre bosszúból december 20-án a párizsi Madeleine-templom oltárára ugrott félmeztelenül egy „aktivista”, a szervezet karácsonyi üzenetét üvöltözve, miszerint: „A karácsony Vatikántól Párizsig elmarad! A Madeleine-templom oltárán Szent Anyánk, Eloise elvetélte Jézust!”

A karácsonyi akciókat megelőzve, még áprilisban történt Belgiumban: Andre-Joseph Leonard érsek tartott előadást egy egyetemen az istenkáromlással kapcsolatos törvények és Szűz Mária ikonográfiája témakörben. Ekkor három Femen-boszorkány tört be az előadóba – félmeztelenül –, és a homoszexuálisok templomi házasságát, valamint az abortusz egyházi engedélyezését követelve Szűz Mária alakú palackokból vízzel locsolták le az érseket. A megdöbbenő és felháborító eseményről készült fotók önmagukon túlmutató mélységben ábrázolják Európa jelenlegi állapotát. Ahogy a minden emberségből kivetkőzött, eltorzult pófájú nőstények meggyalázzák a papot, aki néma alázattal tűri mindezt, sőt, mintha imádkozna...

A Femen aktivistái a Notre Dame-ot sem kímélték. A katedrális fennállásának 850. évét ünnepelték, amikor a főhajóban megszabadultak ruháiktól, és azt kezdték üvöltözni: „Soha többé pápát!” Meztelen felsőtestükre pedig ezt írták: „Nem a homofóbiára!” „A hit válsága.” „Viszlát, Benedek!” Miután pedig kidobták őket a templomból, azt üvöltözték az utcán: „Mi a buzikban hiszünk!” Ezt a remek jelszót ordibálta az a három francia és egy ukrán Femen-lidérc is, aki januárban a Szent Péter téren a még ott álló karácsonyfa mellett vetkőzött le, miközben az akkor még pápa XVI. Benedek éppen az Urangyala imádságot mondta. A téren álló tömeg akkor majdnem meglincselte a négy nőt, de a rendőrök végül kimenekítették őket.

Egyébként ugyanennek a körtünetnek másik jelensége a Pussy Riot nevű orosz alakulat, amely a nyugati (és a magyar) liberális média nagy-nagy rokonszenvétől övezve végzi beteg és embertelen tevékenységét.

Európa ma ilyen. A felszínen ilyen. Beteg és perverz és undorító. Boldogan és gondolkodás nélkül meggyaláz bármit, bármilyen értéket, hagyományt, szentséget, büszkén gyalogol bele bárki érzékenységebe, hitébe, méltóságába, miközben a szabadságról és toleranciáról hazudozik. De a felszín alatt ott van az egykorvált Európa is. Féltre vagy éppen közönyösen szemléli a perverz liberális orgiát, és várja a végét. Mert tudja, hogy vége lesz. Annak ellenére, hogy Spengler már a húszas években látta a lényegét:

„Az a harc, amelyet annak idején – metafizikai, kultikus vagy dogmatikus fogantatású világproblémák talaján - egy korezsme kialakításáért folytattak, a földművelő nép (nemes-

ség és papság) mélyen a talajban gyökerező szelleme, valamint a korai dór és gótikus idők régi, kicsiny és híres városkájának »világik«, patrícius szelleme között zajlott le. (...) S ahogy a falusi táj fölött végül is győzedelmeskedtek e városok – a tisztán városi világtudat már Parmenidésznel és Descartes-nál megjelenik -, ugyanúgy diadalmaskodott őfelettük a világváros. (...) A világváros a »haza« helyett a kozmopolitizmust, a hagyomány és a természetesség iránti tisztelet helyett a hűvös tényérzék, az állam helyett a »társadalmat«, a természetes jogok helyett a kivívott jogokat, végül pedig a tudományos vallástalanságot mint a szív korábbi vallásosságának kövületét jelenti. (...) A világváros nem a néphez, hanem a tömeghez kötődik. A tömeg minden hagyománnyal szembeni értetlensége, mellyel voltaképpen a kultúra (vagyis a nemesség, az egyház, a kiváltságok, a dinasztia, a művészetekben a konvenciók, a tudományban pedig a megismerés lehetőségének határai) ellen lép fel, a paraszti ravaszsgát legyűrő éles és hűvös intelligenciája, egészen új értelemben vett naturalizmusa, amely minden szexuális és társadalmi jelenséggel kapcsolatban – Szókratészon és Rousseau-n is messze túlhaladva – az ősemberre jellemző ösztönökig és állapotokig lép vissza, továbbá a panem et circenses elve, amelyet manapság a bérharc és a sportpálya formájában látunk viszont – mindez a végérvényesen lezáruló kultúrára, vagyis az emberi létezésnek arra az egészen új, késői és kilátástalan, egyúttal azonban elkerülhetetlenül bekövetkező formájára jellemző, amely ellenpólusa a vidéknek.”

Majd' száz év telt el Spengler óta. Eppen száz évvel lett rosszabb minden. Úgyhogy közel a vég. És a megváltás.

magyarhirlap.hu – 2014. május 3.

Bayer Zsolt

Európa (3)

Europé ott ül Zeusz hátán. Zeusz most éppen fehér bika képét öltötte magára, így jött el érte. Ott ül a föníciai királylány, Agéon leánya Zeusz hátán, és vágat a tengeren át Kréta felé. Ott teszi majd magáévá a bika. S születik a nászból három fiú: Minósz, Rhadamanthusz és Szarpédon.

Bennünk van Európé, Zeusz, Minósz, Rhadamanthusz és Szarpédon vére. A görög antikvitás lehelt lelket belénk. Már elfelejtettük, de rajtunk Szophoklész bélyege: „Sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi csodálatosabb.” Bennünk Odüsszeusz örök útja – hazafelé. S Próteszilaosz elsősege, s a szerelem ereje, amellyel Laodameia visszaimádkozza őt Hadesz birodalmából. Így imádkozták haza férjeiket az asszonyok Isonz mellől, Galíciából, a Don-kanyarból. Már akit sikerült. De addig még sok-sok minden bélyegzett meg bennünket, európaiakat. S ránk került sajnos hamar a mocsok is Diogenész büdös hordójából. A künikoszok (cinikusok) mocska.

Aztán jött Róma. Róma – a műanyag görög antikvitás. De azért...

Azért rajtunk Ovidius bélyege, s a Metamorphoses állandósága. S ott ül Ovidius, Vergilius, Homérosz és Horatius oldalán Dante poklában, az igazán nagyok között. Mert Dante és a reneszánsz átmenekíti nekünk az antikvitás csodáját. De előtte még meg kell szülessen Jézus.

Jézus és a kereszténység bélyege mirajtunk.

S egyszerre kell igaz legyen a carpe diem öröme s a troglodidák aszkézise. Mert csak együtt s egyszerre van értelme s örökkévalósága mindennek. Remete Szent Pál és Remete Szent Antal a pusztában, Simeon pedig döbbenetes oszlopa tetején, odaát Szíriában, amit most elhagyott az Isten. S Boldog Özséb a pilisi barlangjában. Pedig még nincs olyan messze, amikor Hippiá kilopta a halott szájából az obulust, s

így a döghalált szívta magába.

„Ah, mit, Herculesre, / Ki hinne még közöttünk istenekben? / Mondd Júliádra, jobban elhiszem.”

Nincs még messze ez a világ – s most itt van megint. De az aszkéták és szentek bélyege is rajtunk. Szent Hilarius, Nicetas, Szent Ambrus, Aurelius Prudentius, Caelius Sedulius, Nagy Szent Gergely pápa, Venerabilis Baedea, a gót szerzetesek, Dadogó Notker, Wiponis, Sancti Petri Damiani, Pierre Abélard, Szent Bernát, Szent Hildegard, Celanói Tamás, Jacopo da Todi, Szent Bonaventura s persze Aquinói Szent Tamás zengik himnuszait, az ismeretlen magyar szerző pedig így ír:

„E szent órák énekét szeretet jelébe / ajánlom föl, Mária, kínod érdemébe, / hogy ki Fia keresztjét viselte lelkébe, / vezessen majd Krisztusa örök örömébe.”

Ezalatt a kocsmák mélyén a vágások dalolnak, száll a Carmina Burana életöröme:

„Iszik szegény, iszik beteg, / iszik aggastyán és gyerek, / iszik főpap, iszik dékán, / iszik húgom, néném, bátyám, / iszik apám, iszik anyám, / iszik minden egyáltalán, / iszik száz és iszik ezer, / egész világ nyakal, vedel.”

S Villon a bordélyban Vastag Margóval hál, s megöl egy papot, de azért így fohászodik a halál árnyékában:

„Lelkemet tehát az Urnak ajánlom / (vedd tolladat és ird, Frémín papom), / a többi a sárnak és azt kívánom, / ha elköltöznek innen egy napon: / hogy minden cókómókomat pénzévé / temessetek el s azt, mi megmarad, / dobjátok az első koldus kezébe, / ki elétek akad. (...) S menjetek, hátat fordítva a sírnak, / oda, hol szebben szaglik a virág; / s talán, ha majdan kettőezret írnak / Krisztus után, még tudja a világ, / hogy csókolt egykor Villon, a csavargó, / s mély serlegekből / hogy itta a bűt, / s hogy indult végül álmos és kanyargó / vizekre, honnan nincsen visszaút.”

Nem tudják. Jaj, dehogyan tudják! Ezt sem tudják, s az is feledésbe merült, hogyan hajoltak a szerzetesek a kódexek fölé a kolostorok mélyén. Európán még ott a kereszténység bélyege, mert Európa addig tart, ameddig vannak gótikus katedrálisok. (Ennek csak Tarkovszkij, Mihalkov és a teljes orosz irodalom mond ellent, meg a magyarfaló Geo Bogza, és persze Ionescu, de hát, kissé bonyolult az élet...)

Mi nem vagyunk kereszténység nélkül. Anélkül nincs semmink sem. S arról ejthetnénk szót, persze, hogy ameddig mindennek istene volt, addig jobban tiszteltük a teremtett világot. S úgy kezdődtek a bajok, hogy elhittük: az egy Isten önmaga hasonlatosságára teremtett bennünket. S aztán jött a reformáció, hogy nemzetivé faragja az egyetemes katolicizmust, s jött a polgári erkölcs, s a zsebóra, miáltal az idő rab-szolgái lettünk mindahányan. De mindebben még ott lapult az ember méltósága és a világmindenségben kijelölt helyének ismerete. Mindebben még ott lapult az Isten és a szabadság.

Majd a felvilágosodás öli meg mindkettőt. S azt mondja persze, hogy a szabadság nevében öli meg az Istent is, és mindenki mást ezen a földön, ki ellentmondani merészel. A felvilágosodás és a jakobinus diktatúra a bolsevizmus, a náciizmus és a huszadik század előszobája. Európa elvesztése. Európa igazán vállalható öröksége a hosszú 19. századdal véget ért. Ami azóta történt, néhány emberi villanás az ember-telenség éjszakájában. Az euroszeptikusok és az unortodoxok ezt tudják. Remélem. Ám soha ne feledjük: a hazai szélsőjobboldal és a mai baloldal a huszadik század örököse. Vagyis semmit sem értenek Európából. Ezért muszáj átlépni rajtuk. Azon az úton, ahová ők készülnek, már jártunk. Az az ortodox út. Az embertelenség ortodoxiája. És a mély, mozdíthatatlan, bornírt butaság.

Az Isten mentse meg tőlük Európé fiait és leányait.

magyarhirlap.hu – 2014. május 6.